

ŽENSKÁ HLÍDKA

Pořadatelka M. Burešová

NECHŤ PŘÁTEL SVÝCH SI JINÝ VÁŽÍ.

V. A. Jung.

Nechť přátel svých si jiný váží, já vášim si svých nepřítel, mně jejich záští nepřekážá, jen jsou-li muži přímých čel.

Ctím jejich otevřené hlady, když v boji čestným útočí, když vidíme si do očí.

Mně jejich rány nepoplatou, vím, jak se před nimi mám krýt a srážim-li je, ať jsem skotou, když ruky bych jim nenabíd'.
Však přítel, když mě sladce hlady, tu pocitují hausa a strach a tisíc předtuch, že mě zradí, v mém srdci bije na poplach.

Tak nechtěl se věru slabým ni Samson v sítkách Dailly, že pohrd' by tím srdcem babím i nepřítel můj zavilý.

Tu nerovným i pro mne zbraním zas čelit dráždívou mám chuť a šel bych konec světa za ním, avou nastavit mu k ránu hruď.

PROČ ŽENA STÁRNE V POVOLÁNÍ TAK RYCHLE.

Věda zabývá se už mnohokrát faktem, že ženy, které v mládí musejí si vydělávat svůj vyžítí chlebě, poměrně mnohem rychleji stárnou, než jejich šťastnější družky, které tak činní nemusejí. Během řady let zavedl stát různá sociálně politická zlepšení, ale dívky za pultem, v krámě, písařně, u telefonu nebo v krejčovské dílně stárnou přece jen rychleji, než ony, které povoláním vázány nejsou. Anglický jeden lékař uveřejnil v jednom časopise výsledky svého nového bádání v tomto směru. Z tohoto pojednání vychází z toho, že pracující žena je tím v prvé řadě sama vinna. Porozováním zjistil onen lékař, že zaměstnané dívky téměř z pravidla zanedbávají výživu. Zjevně k obědů se z různých příčin válejí odhývají, což musí mít škodlivý vliv na organismus, který právě v té době má co nejvíce slíh. Velkou chybou je ovšem krátká polední přestávka, která mnohým zaměstnaným dívkám znemožňuje u rodinného stolu se nasýtit. Mnohé však z toho důvodu zřekají se teplé stravy a ne dbají ani na to, aby alespoň večer si svou polední újmu nahradily. Důsledky takového hospodaření a životní síly se musejí o všem nevyhnutelně dostavit. Závažnou jest také ta okolnost, že celá řada mladých žen ráno se rádně nenají proto, že pozdě vstávají. Většina dam na dotazy odpovídala, že ráno nemají náležitý hlad, aby mohly něco rádněho a kloudného pojmít. Ale dlužno pátrat po příčině tohoto nechtění k jídlu a ta právě spočívá v té okolnosti, že zaměstnané dámy z ložnice spěchají honem, honem k snídani a zas honem do kanceláře. Kdyby tyto dámy vstaly o půl hodiny dříve a povolily tak tělu jistý odpočinek, během dvaceti minut nic nedělaly než snad četly noviny, dostaví se chuť k jídlu a tím i možnost hojnější snídani. Práce vyžaduje také řádnou stravu, již ovšem sladkosti a misky nejsou. Řádná péče o životosprávu je oním opatřením před předčasným stárnutím. O. A.

Mnohem jinak na nás působí (zdánlivý) náš přítel, kterého jsme kdysi považovali za svého skutečně upřímného přítele, a který se nám jím na oko stavěl, tak aby získal úplnou naši důvěru, abychom mu otevřeli své srdce a když konečně dosáhne svého cíle, používá vymoženost tuto ku nečestnému femeslu, z kterého pak těží. Takové zklamání bojí více nežli všechny rány nepříteli zasazené, neboť, kdo si získá naši upřímnou lásku a důvěru, který zabývá s našimi city, vkrade se do srdce, a pak užtkne nás jako zmije a zanechá tam bolestnou ránu, ten skutečně jest mnohem krutším a více nebezpečným, nežli ten nečestný, který nás nepřítel, neboť pracuje zákeřně.

Ne vždy jest to vinou mužovou, že se manželství nezdaří. Jsou případy, kde mladík spořádaný, přítelivý, pln nadějí do života, pojal za manželku dívku, v níž složil všechnu svoji důvěru, že mu bude vzornou a upřímnou družkou na pouť životní. Však jaké bylo jeho překvapení, když za krátký čas seznal, že byl špatně volil, že dívka, v kterou skládal všechnu svoji naději, že mu bude upřímnou společnicí, vzornou hospodyní a že bude dobrou matkou, se stala netečnou ku svému povinnostem a konečně i netečnou vůči jemu samotnému. Mnohem smutněji dopadá to v domácnosti, kde se stane žena neohlednou a marnotratnou; tam to pak jde dolů kvapem. — Kdyby muž se sebe více snažil, ne zanechává, ne nenapraví. Na žene záleží mnoho, na ní spočívá blaho celé rodiny, žena, je-li rozumnou, napraví často i muže neohlednou nebo opilce a domácnost pod řízením pilně dobré hospodyně přece jen prospívá. Ale řízení ženy neohledné a nepozorné vše hyne. Jest to smutné, ale musíme doznat, že i my ženy máme mezi sebou mnohé chybné, které nekonají svoji povinnost a hledí se protlouci životem jen leda byle, aniž by to bylo ženské volební právo zaviniho. Znalá jsem sama před léty jednu českou ženu v I. C., která třeba škrát za den šla s láhvi pod šátkem pro kofalku a někdy již tak spita byla, že sotva na nohou stála. Tam byla též vzorná domácnost! Muž pil a žena též. Který začal dřívě, na to jsem se nikdy neptala, neboť se mi to přímo hnusilo.

FALEŠNÝ PŘÍTEL JEST VÍCE NEBEZPEČNÝ, NEŽLI KRUTÝ NEPŘÍTEL.

Stává se často, že náš přítel (ovšem že zdánlivý) bývá pro nás více nebezpečným, nežli ten neúhlavnější náš nepřítel. Před nepřitelem se dovedeme uchránit, neboť od něj neočekáváme žádnou dobrou vůli, ani přízeň, jsme stále na stráži, abychom odráželi jeho velkomyšlné skutky, kterými nás oblažuje, a konečně si tak zvykneme na to dohodnout, tak jako dítě, které má tak jeunočinně a laskavě rodiče, kteří mu na postůlku uložili pohlavky, a které si bylo na ně tak zvyklo, že si z nich již nic nedělá, a ve skuteku, kdyby rodiče takové přestali je tímto spůsobem kladit,

bude lépe. Jakub se zde aspoň naučil žvýkat gumu. Však mi to dalo práce, než jsem jej k tomu přiměla. A teď tak poslušně žvýká a pomalu se pozdravuje. — Paní Burešová, vy cheete recept na ta kuří oka. To je tajemství. Dojděte si do lékárny k Čermákům a řekněte paní Čermákové, ať vám dá to, co dala Tetě. Právím jenom paní. Pan Čermák to neví, neb on kuří ok nezkusil a já věřím jenom člověku zkušnému. Co se říká tance, s tím jsem u konce. Dejte mi svatý pokoj a trdlovačkama. Vždyť to máte kočí — medvědi, krutí kroky a k vůli tango myslíte, že si nechám rozptílenou sukni, abych je mohla hodně zdvihati? I to ne. Až já půjdu, to musí být jen sousedská. Nasadím si svůj pěkný nový šepce s fábory, ještě si uhláčkují bačkory, vezmu si lahvičku a sukničku s varhánkami a firtoušek a krajčkama. A pak se půjde u nás na bál. Muzikanti musí hrát takové kousky, jakým mi rozumíme. A pak řekneme, tohle je pro nás. Každý skáče proti stínu a my také proti svému. To bude myslím, až na Nový Rok. Pak prý tuhle muziku bude mít Slovian. A co pak, pilná čtenářko, co pak se Vám ztratilo jméno? Pozor, abych Vám nesáhla na nos, až Vás potkám. Vy jste čepili, já ne, neb nás nevěsta předešla. Očepila se sama. V minulém čísle psal jeden mladík, že by se rád seznámil s mládeží, by mu psala, neb by Vám jako taky psala, neb je se strýcem na válečné noze. A proto mi necheč odpovídat a já přece nemohu po ní mlčet. To je hrob pro ženu — být zloba. Nu tak, jest-li tak Vy, stará a mladé dopisovatelky, se jednou probudíte, kopsní, či pořadí ne? Co pak je s panem Pospíšilem z Rouchovana. Jest na cestě, anebo snad je již pryč, tu americké páně? Pane Jan a paní Coufalovi, Váš pozdrav nám vyřídil pan Buršík. Díky! Však raději pište a povězte nám něco o Daběšcích, o tom vašem zlém stehníku a té světkové bábě, víte, jak nás vyháňeli z kostela, že prý tam nepatříme, abychom si prý šli do kolatury, tam že patříme. Jak jsme ale dali kostelníku do pytlíku, který nám stále pod nos strkal, krejcar a té bábě na světky také krejcar, tak jsme tam mohli být. Tak jen s chutí do toho. A což, kde jsou muži, kde je Vaše rubrika? Sušíte tabák, anebo jste na honě? Vstávejte a nechte o sobě slyšet druhým.

Marie Hotovcová, Danube, Minnesota, dne 30. listopadu 1913. — Marie Burešová, So. Omaha Neb., dne 2. prosince 1913. — Čtenář redakce Pokroku Západu. Přijměte ode mne srdečný pozdrav všichni čtenáři naší milé Hlídky. Co říkáte tomu počasí? Nejdříve byla zima, že se musilo topit v kamnech a potom zase bylo teplo, že se musily dvéře otevřít. Mlhy přihnuly se jako z jara a teď je zase takové mlhavé počasí, že to každého omrzí, neb to trvá celý týden, že není ani kde prádlo usušit. Kdyby trochu mrzlo, bylo by to příjemnější.

Milé družky, tak nyní konečně Těm uhelným baronům by se to můžeme si říci, že je po práci venkovní. Když jsme začli lámat kornu, tak jsme si povídali se starouškem, klyby tak Pán Bůh popřál nám čas a byli do posvíce ní hotovi. Počasí bylo věru pěkné. Asi dvakrát nám napadlo sněhu, ale druhý den zase slezl. My jsme s lámáním byli hotovi na týden před posvícením a za ten týden jsme ohradili si ještě farmu. Zde jsou většinou všechny farmy neohrazené. Jakmile vyhláskou, pustí dobytek, ať chodí, kudy chce a nie se neohlíží jest-li ná sousem vylámáno, či ne. Jsme zde mezi samými Němci a ti jsou moe velcí dobrodineci. Nejbližší sousem nám tropil škodu celé léto a to dosti velkou, ale můj muž nechtěl mít s ním zlou vůli a raději tu škodu, co nám natropil, snesl, ani sousem nie nedonulvil. Před třemi týdny zaběhlo na naše pozemky stádo ovcí. Měli jsme puštěné koně, které nejsou ovcím zvyklí a jeden kůň hodil po ovcí nohou a přerazil jí nohu. Náš chlapec to viděl a řekl to muži, muž to šel oznámiti sousem. Když přišli k místu a ovcí ohledali, tu sousem spustil na muže, že mu musí ovcí zaplatit. Muž se mu zasmál a povídal, aby to řekl oněmu chlapci a ne jemu. Tak on nechal ovcí ležeti, kde byla, šel domů, ozbrojil se klackem, rovněž i jeho žena a tři hoši a tak se hnali na nás. Když je muž viděl, šel jim vstříc a tázal se, na koho se ženou. Oni řvali zrovna, že tu ovcí zaplatit musí. Muž opět řekl oněmu chlapci a ne jemu, že kdyby se jich na něco přihnalo ještě jednou tolik, že mu nedá ani centu náhrady. Oni, že půjdou zalovat. Muž jim odpovídal, jen aby šli, aby táhli z jeho pozemku, že je dá za míře. Tak jsme si s mužem řekli, že není nic horšího než zlého sousem. Oni prý už vzali na jednoho člověka vidle a pušku z horkokrevnosti. Mají čtyři hoely a jedno děveč, už velké. Ta je dosti hodná, ale hoši, ti budou něčty pro postrach obyvateľstva.

Těm uhelným baronům by se to také lépe zamouvalo. Slíbila jsem, že Vám povím, jak jsem se měla o posvícení. Díky za vzpomínku. O, jak je milá vzpomínka, kterou jsme neočekávali. Snad mnohdy více, než ta, na kterou jsme byli připraveni. Dále děkuji paní Trčové za blahopřání v den mých narozenin a za krásný dárek, který mi darovala. Věřte, že nikdy nezapomenu na Vaše přátelství a lásku ke mně projevenou a vždy chci moje přátelství a lásku Vám splácti, jako Vy po mnoho lét činíte mně. A teď Vám prozradím, jak paní Žabková chtěla mně a pana mužička převkapat. Objednala totiž dvě lahve, podobné soudečku, medicíny pro užívání, ale objednávka na místo k Žabkovým byla dodána ke mně. A tu celá udivená nad tak velkými lahve medicíny, jedu volat deuru telefonem, co jsem obdržela a ona celá zaražená povídá, že ona objednávka měla přijít k ní, že večer mně chtěla převkapat, že jsou moje narozeniny a abych byla ještě jednou tak dlouho živa, abych tu medicínu užívala a tou druhou láhvi že chtěla převkapat starouška, aby oslavil ten den pětiletou veselku. Povídá, že u mně se jí převkapat nepovedlo, ale mužička že by chtěla převkapat, abych tu jednu láhev tam přinesla, než pan Žabka bude doma. Slíbila jsem jí to, ale slibu jsem nemohla dostát, neb když jsem tam přišla, byli právě u tabule. Pochutnávali si jak se patří, jestli se nemýlím, snad ještě lépe, než před pěti roky při téže příležitosti. Nu, ale byli jsme s panem Žabkou přece jen potěšeni nad těmi lahve medicíny, jen aby nám po ní nebylo ještě bůře. Se mnou to nebude tak zlé, já jsem dostala medicínu sladkou, ale s panem Žabkou by to mohlo dopadnouti špatně. Jestli nebude medicínu užívat podle nařízení, tak ho to jistě porazí. A potom to převkapatí odnese ženuška. A teď o tom posvícení. Také jsem měla ochutnat stehénko od turkey. Pozvala mne paní Trčová, ač jsem v duchu dost litovala, že jsem nemohla splnit, co jsem slíbila, totiž ochutnat to stehénko, neb se onoho odpoledne odbývala schůze spolku Pavla Čechová a tu jsem měla na spěch, abych se včas do schůze dostavila a sestřičky o svém plánu uvědomila. Ač jsem spěchala, přišla jsem snad poslední a tu jsem musila od jedné k druhé a šeptat jim do ucha no vinku. Když jsem tak celý týden chodila, tu u řezníka Remeše za okny byla taková zásoba míf

chané drůbeže, ani Vám tam záje nescházal. Tu mi napadlo, že tam z oné zásoby něco zůstalo a to že by bylo večer dobré posvícení a že by bylo dobře se tam dostavit. Jak to každé šeptám, tu každá kývne hlavou, že se dostaví, jen sestřička Remešová nekývala, protože jsem jí nie nepočetala, ale večer věděla, co to šeptání znamenalo, neb když jsme se tam o 8. hodině s hudbou v čele dostavili, kterou obstaral bratr Adolf Zezulák, a za námi pánové valili ščotňátko, v podobě soudečku, a jelikož bylo tma, tak pánové svítili na cestu lucernou, obalenou papírem, by nás její červené světlo neprozradilo. A tu, když se nás asi půl kopy valila, tu pan Remeš jako beze smyslu, ani nemedlul a sestřička Remešová hledala a volala, kde mám boty, kde jsou nějaké křápy. Víte, ona měla jenom ty po tatínkovi a tu nechtěla, abychom jich posílali, ale po nějaké chvíli jsme se všichni vzpamatovali. Pánové začali vynášet vše, co nám posílali. Tu začala pravá posvícená bratra Zezuláka a po nějaké chvíli mu vypomohl pan Duda a tak jsme se bavili jako o posvícení. Sestřičky přinesly s sebou zákusky a bratr Remeš nosil svoje výrobky, párky ovšem nechyběly. Jak se patří jsme si na nich pochutnali a sestřička Remešová uvarila kafičku, že bylo také dobré, že jsme měli jednoho koflíku málo o volali jsme ještě po jednom. Všichni jsme si libovali, jak jsme se o posvícení bavili, ale nevíno, jak druhý den sestřička Remešová si libovala, neb ten večer jsme několikrát zametali a ještě bylo prachu dost. Ale její deuruška Mária knud jí druhý den zastala a dnes je zase vše v pořádku. Žádáme za odpuštění. Podruhé přijdeme zase. Tak vidíte, oslavili jsme posvícení, převkapatí jsme sestřička na její svátek a já jsem oslavila své narozeniny a žádnou práci nám to nedalo, jen jsme si to pošeptaly do ucha a bylo to hotovo. Nu, všechno Vám nesmím vyprávět, nebo si musím také nechat na podruhé. Pozdrav na všechny.

Perník (Gingerbread) bez vajec.
Dej do mísy půl koflíku omeštku, buď másla neb sádla, a půl koflíku světlého cukru a dobře smlehej. Přidej pak půl koflíku molassesu, půl kávové lžičky mleté skořice a čtvrt lžičky následujícího: zázvoru, hřebíčku a muškátové kuličky a soli a skrovné půl malé lžičky (Baking Soda) do koflíku vody a dva malé koflíky mouky. Vše dobře smlehej, vlej na pomáštěný plech a po vřehu posyp hrubým cukrem a dej péci.

Kukuřičný svitek bez vajec.
Dej do mísy neplný koflík žluté kukuřičné mouky a též tolik mouky pšenice, do které dej dvě malé lžičky prášku (Baking Powder) a prosj do mísy, přidej do toho velkou lžici buď cukru aneb molassesu a trochu soli. Rozmlehej vše se sladkým mlékem v řídké těsto jako na lívance, na posled do toho vmehej lžici buď přepuštěného másla neb sádla, vlej na pomáštěný talíř, neb plech a peč v rozpálené troubě as půl hodiny.

Pečená vepřová kýta a nádivkou.
S vepřové kýty vyjmi kost a de prostory té dej nádivku, jakov chceš. Kůlíčku po vřehu rozkráj na hluboké řezy a do těch dej též nádivku a obvaž provázkem aneb zásepluj, po vřehu též dobře osol a opepři, popraš strouhanou citronovou korou a šťávu vylisuj a maso po vřehu uš pokrop. Peč v hodně rozpálené troubě a často po vřehu toto polévej. Maso se musí dobře propéci. Ku této pečené jsou dobrá pečená jablka aneb sosa z jablek.

Citronové placičky.
Dej do mísky dva koflíky mletého cukru a jeden koflík másla, utři másla s cukrem, přidej k tomu dvě celá vejce a zas dobře promlehej, přidej k tomu 4 lize studené vody a ostrouhanou kůru a šťávu z jednoho citronu a jednu a půl lžičky prášku (Baking Powder) smlehaný s koflíkem mouky a konečně přidej mouky tolik, aby jsi měla vládné těsto, které tence rozvalěj, vypráhej kulaté placičky, pomal je po vřehu bílkem a vejce a posyp hrubým cukrem a peč.

Majitelka největšího rekordu.

—Bylax in Philadelphia Ledger.